

PHẦN VIII

Vừa bước chân ra khỏi chợ, Tử Đăng thấy một nhóm người nhón nháo.

Người thì nói người thì la:

– Chạy xe gì mà chạy như giặc vậy? Đụng phải bà già té rồi bỏ chạy luôn. Thật...

– Thanh niên bây giờ thật là quý. Chạy xe bất kể mạng người.

– ...

Mỗi người một câu, Tử Đăng tò mò ghé mắt xem. Bà bác khoảng ngoài sáu mươi, ăn mặc sang trọng ngồi dưới vệ đường, ánh mắt cần sự giúp đỡ.

Tai nạn... Bác ấy bị tai nạn thì đúng hơn. Nhưng tại sao chỉ có người đứng bàn tán, mà không ai làm điều gì đó cho bác ấy vậy nhỉ? Đúng là...

Tử Đăng mím môi vệt đám đông lấn vào trong. Cô ngồi xuống bên, hỏi:

– Bác ơi! Bác có bị làm sao không?

– Tôi...chân của tôi đau quá. Tôi không thể đứng lên được.

Tử Đăng đỡ lấy tay bà:

– Vậy bác nương theo cháu đứng lên xem sao.

Nương theo tay Tử Đăng, bà bác đứng lên một cách khó khăn, khuôn mặt ba hăng lên vẻ đau đớn. Tử Đăng lo lắng:

– Bác đau lắm phải không?

– Ờ...ờ...

– Để cháu gọi tắc xi đưa bác đến bệnh viện kiểm tra.

Tử Đăng vẫy chiếc tắc xi đang chạy chậm chậm tới:

– Tắc xi!

Cô cố gắng dìu bác lên xe trước bao cặp mắt tò mò, vị nể và...

– Bác chịu đau một chút nha.

– Tôi cảm ơn cô. Cô tốt quá!

– Bác đừng nói vậy. Gặp người hoạn nạn giúp đỡ đó là tình người mà.

– Ai cũng có tấm lòng như cô thì tốt biết mấy.

Tử Đăng cười. Cô hỏi:

– Sao bác bị như thế? Có người đụng bác à?

– Tôi định vào chợ mua một ít đồ cần thiết, nhưng chưa kịp băng qua đường thì bỗng, năm chiếc xe qua mặt... Thế là chúng kéo tôi đi luôn.

– Họ gây tai nạn cho bác mà họ không có trách nhiệm à?

Bà bác lắc đầu. Tử Đăng bực tức:

– Đúng là không có tính người mà. Ở Mỹ như thế thì họ bị cảnh sát bắt rồi.

– Vậy ra cô không phải là người ở đây hả?

Biết mình nói hớ, cô xua tay:

– Dạ không. Cháu xem trên tivi và thấy được những trường hợp như thế.

– Thế à? Cô...

Tử Đăng vui vẻ:

– Bác cứ gọi cháu là Tử Đăng.

– Tử Đăng ... tên một loài hoa.

– Dạ.

Bà bác thân thiện:

– Bác tên Hằng Thu. Gọi bác là bác Thu cũng được.

– Dạ. Cháu thấy bác cũng lớn tuổi rồi, đi một mình, đường phố xe cộ bây giờ ghê lắm. Sao bác không nhờ con cháu đi chung?

– Bác làm gì có cháu mà đi chung chứ.

– Bác sống có một mình à?

– Không. Bác có thằng con trai.

– Thế sao anh ấy không đi với bác?

– Công ty của nó có rất nhiều việc phải làm. Bác đang lo lắng, nếu có biết bác đi ra ngoài một mình bị tai nạn, chắc nó giận lắm. Tại bác lén con nhỏ người làm đi mà.

Tử Đăng chột hiệu:

– Chắc là không sao đâu. Nếu có gì để cháu giải thích giùm cho.

Chiếc tắc xi dừng lại trước cổng Trung tâm Chấn thương Chính hình. Tử Đăng trả tiền, cô bước xuống lẳng xẵng tìm chiếc xe đẩy cho bà Hằng Thu ngồi.

Sau khi giúp bà Hằng Thu ngồi vào chiếc xe ấy, Tử Đăng đẩy đi.

Được nhân viên trung tâm hướng dẫn làm thủ tục. Bà Hằng Thu được đưa vào chụp X.Quang cái chân đau.

Một lúc chờ đợi, kết quả cũng có không cần nhập viện, chân bà Hằng Thu chỉ trật khớp. Chỉ cần nghỉ ngơi, uống thuốc thì không có gì nữa.

Để bà Hằng Thu ngồi ở xe, Tử Đăng đi đóng tiền phí và lấy thuốc. Khi trở lại bên bà, cô cười:

– Cháu nói rồi, bác sẽ không sao đâu.

Bà Hằng Thu nhìn Tử Đăng thương yêu:

– Cám ơn cháu.

– Bây giờ, cháu sẽ gọi xe đưa bác về nhà. Bác nói địa chỉ đi.

Bà Hằng Thu đọc địa chỉ nhà cho Tử Đăng rồi hai người lên xe.

Dù rằng cái chân rất đau, nhưng lòng bà cảm thấy nhẹ nhàng và ấm áp lạ.

Tử Đăng- một cô gái dễ thương xinh đẹp lại giàu lòng nhân hậu. Hôm nay bà gặp được Tử Đăng, ắt là có duyên với nhau.

Tử Đăng quan tâm:

– Chân bác còn đau lắm không?

– Đỡ nhiều rồi. Hôm nay nhờ có cháu đấy.

– Bác đừng nói thế mà.

Bà Hằng Thu hỏi:

– Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

– Dạ, hai mươi ba.

– Ô, còn trẻ quá! Thế cháu đã đi làm chưa?

– Dạ, cháu đang xin nhưng chưa nơi nào gọi cả.

– Cháu tốt nghiệp trường gì?

– Dạ, kiến trúc.

– Giỏi quá!

– Bác đừng khen, làm cháu thấy xấu hổ.

Bà Hằng Thu nhướn mày:

– Thế cháu có cần bác giúp không? Con trai của bác có một công ty kiến trúc ấy.

Tử Đăng lắc đầu:

– Cháu cám ơn bác. Cháu muốn tìm việc làm bằng chính khả năng của cháu.

– Cháu không cần thật à? Nhưng bác muốn giúp đỡ cháu như cháu đã giúp đỡ bác vậy.

Tử Đăng cúi đầu:

– Bác đừng nghĩ ơn nghĩa đối với cháu, và cũng đừng băn khoăn về việc hôm nay. Cháu giúp đỡ bác như giúp đỡ chính mình vậy thôi.

– Nếu cháu nói thế thì bác không ép. Nhưng sau này có cần gì thì cứ đến tìm bác.

Tử Đăng im lặng, bà Hằng Thu hỏi tiếp:

– Nhà cháu có đông anh em không?

– Dạ, cháu chỉ có một mình.

– Ô! Vậy giống thằng Nguyên nhà bác rồi. Thế ba mẹ cháu vẫn khỏe chứ?

– Dạ thưa bác, cháu là cô nhi.

Tử Đăng nói xong câu này, đôi môi mím chặt lại. Bà Hằng Thu nhìn cô gái bên cạnh mình mà dấy lên một lòng thương cảm. Bà nắm lấy tay Tử Đăng

– Đừng buồn cháu ạ! Tại số phận mình không may mắn. Nhưng khác ra cháu vẫn hơn những người khác mà, phải không?

– Dạ. Cháu được ăn học và chăm sóc không thua những bạn đồng trang lứa

Bà Hằng Thu thở dài:

– Vậy mà nhiều người sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng hạnh phúc.

– Bác...

Bà Hằng Thu vội xua tay:

– Không có gì đâu cháu. Nhưng cháu đã vượt lên được số phận mình, thì cháu hãy tiếp tục cố gắng cho cuộc sống tốt đẹp hơn.

– Cám ơn bác.

Chiếc tắc xi quẹo trái rồi dừng lại trước địa chỉ mà bà Hằng Thu cho.

Đó là một tòa nhà sang trọng nằm sau cánh cửa sắt màu xanh.

Tử Đăng nghiêng đầu ra nhìn rồi hỏi:

– Đến nhà bác rồi phải không?

– Ừm.

Thấy bà Hằng Thu sửa soạn định bước ra, Tử Đăng ngăn lại:

– Bác ngồi yên đó đi, để cháu giúp cho

Tử Đăng gởi tiền cho anh tài xế tắc xi, sau đó cô mới giúp bà Hằng Thu bước xuống.

Từ trong nhà có một cô gái chạy ra:

– Trời ơi! Bà chủ...

Thấy bà Hằng Thu đi một cách khó khăn, còn phải nương vào Tử Đăng, cô la lên:

– Chân bà sau thế này?

Bà Hằng Thu trấn an:

– Không có gì nghiêm trọng đâu, Hà Trâm.

Hà Trâm – tên cô gái - đến nắm cánh tay bên trái của bà Hằng Thu.

– Bà đi đâu vậy? Cậu chủ gọi về, con không biết bà đi đâu, nên cậu chủ phải đi tìm bà đó.

– Lại kinh động đến thằng Nguyên nữa rồi. Con không biết cách nói sao?

Hà Trâm gãi đầu:

– Con không nói dối được với cậu chủ.

Đi bà Hằng Thu đến bậc thang thì điện thoại cầm tay của Tử Đăng có tín hiệu. Ra đầu cho Hà Trâm đi bà vào nhà và, cô bước ra sân nghe điện thoại:

– Alô.

– Tử Đăng! Mi ở đâu vậy? Sao bảo hôm nay đến Công ty Kiến trúc Thái Nguyên? Lần này bỏ qua cơ hội nữa kẻo như tiêu đó.

Lời nhắc nhở của An Tâm làm Tử Đăng giật mình. Cô nhìn đồng hồ.

– Chết! Bây giờ ta phải tới ngay!

– Coi chừng lần này giám đốc tức giận thật đó.

– Thế thì mi tắc máy cho ta nhờ.

Tử Đăng bỏ máy vào giỏ xách. Cô rụt rè bước vào phòng khách của bà Hằng Thu.

– Thưa bác...

– À! Ngồi đi cháu.

Hà Trâm đặt ly nước màu vàng óng ánh xuống trước mặt Tử Đăng:

– Mời cô dùng nước!

– Cảm ơn chị.

Tử Đăng nhấp nhòm:

– Dạ thưa bác, cháu có việc phải đi. Hôm khác, cháu sẽ ghé thăm bác.

– Việc gì mà gấp thế? Ở lại ăn cơm với bác.

– Dạ, công ty gọi cháu phỏng vấn ạ.

– Thế thì...là việc quan trọng rồi. Vậy bác không giữ cháu. Nhớ hôm nào ghé bác chơi.

– Dạ.

Tử Đăng đứng dậy, cô lấy bịch thuốc trong túi xách ra dặn dò Hà Trâm:

– Đây là thuốc uống của bác, mỗi ngày ba lần. Chị nhớ cho bác uống nha. Cần thận đừng để bác đi lại nhiều quá, cái chân sẽ lâu hết lắm.

– Tôi biết rồi.

Tử Đăng cúi đầu chào bà Hằng Thu:

– Cháu xin phép.

– Chúc cháu thành công!

Tử Đăng quay sang Hà Trâm:

– Chào chị!

– Tôi tiễn cô.

Tử Đăng vừa quay lưng đi thì bà Hằng Thu vội theo:

– Tử Đăng! Tiền thuốc, bác chưa gọi lại cháu.

– Nói với con trai của bác mang đến trả lại cho cháu đi.

Bà Hằng Thu mỉm cười:

– Cũng hay. Ta thấy thích cháu rồi đó. Tử Đăng.

Tử Đăng vừa leo lên xe tắc xi, thì chiếc xe du lịch khác quẹo vào cổng nơi Tử Đăng vừa ra. Chiếc xe chạy thẳng vào trong sân và người đàn ông công trên xe bước xuống.

– Hà Trâm! mẹ tôi về chưa?

– Dạ, thưa cậu chủ. Bà chủ về rồi.

– Mẹ tôi đi đâu vậy?

– Bà chủ không nói. Lúc nãy có một cô gái đưa bà chủ về nhà, nhưng hình như bà chủ bị tai nạn.

Nghe đến đây thì người đàn ông chạy nhanh vào trong phòng khách.

– Mẹ!

– Bình Nguyên! Sao con về sớm vậy?

– Mẹ làm con lo quá. Mẹ đi đâu sao mẹ không cho con biết?

– Mẹ chỉ ra chợ thôi mà.

– Cần mua gì, sao mẹ không nói với Hà Trâm?

– Ở nhà hoài, mẹ muốn ra ngoài cho thoải mái thôi.

– Thế mai một mẹ có muốn đi đâu, nếu không có con thì mẹ nói Hà Trâm đi theo nhé.

– Mẹ biết rồi. Mẹ xin lỗi đã làm cho con phải lo lắng.

Bình Nguyên nhìn bịch thuốc trên bàn:

– Mẹ! thuốc của ai đây?

– Của mẹ đó

– Mẹ bị sao mà uống thuốc? Hà Trâm nói mẹ bị tai nạn đúng không?

Bà Hằng Thu trấn an:

– Mẹ không sao, chỉ có trật khớp thôi.

– Nhưng tại sao bị trật khớp?

– Mẹ định vào chợ mua ít đồ thì bị xe quẹt phải. Cũng may có cô gái tốt bụng giúp mẹ. Nếu không, mẹ không biết làm sao về nhà được.

– Mẹ thấy không? Đường sá xe cộ bây giờ ghê gớm lắm. Họ lái xe không để ý đến ai đâu.

Bình Nguyên nhồm lên:

– Thôi, để con đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra sẽ an tâm hơn.

Bà Hằng Thu khoát tay:

– Không cần đâu. Cô bé ấy đã giúp mẹ đi kiểm tra rồi. Bác sĩ bảo không sao, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi thì sẽ khỏi.

– Thật sự không sao hả mẹ?

– Ừ. Mẹ bảo con đừng quá lo lắng mà.

– Vậy để con đưa mẹ lên phòng nghỉ ngơi.

– Ừm.

Bình Nguyên khom người dìu bà Hằng Thu:

– Chân mẹ có đi được không?

– Hơi đau một chút thôi.

– Vậy để con giúp mẹ.

Dứt lời, Bình Nguyên nhắc bà Hằng Thu trên đôi tay rắn chắc của mình. Anh đi lên lầu bằng những bước đi vững chãi.

Đặt bà Hằng Thu xuống giường, Bình Nguyên nói:

– Mẹ nghỉ ngơi đi. Đến giờ cơm, Hà Trâm sẽ đem lên cho mẹ. Mấy ngày nay, mẹ chịu khó tránh đi lại để cái chân mau khỏi.

– Như vậy sẽ khó chịu lắm đó, Bình Nguyên.

– Chỉ vài ngày thôi mà.

Bà Hằng Thu đặt điều kiện:

– Nhưng chưa con phải về ăn cơm với mẹ.

– Con hứa!

– Thế con có đến công ty nữa không?

Bình Nguyên nhìn đồng hồ trên tay:

– Bây giờ thì không rồi, nhưng đầu giờ chiều thì con có cuộc họp với đối tác. Mẹ cần gì con à?

– Ừ. Con nói chuyện với mẹ được không?

– Dạ, được.

Bình Nguyên ngồi xuống bên mẹ:

– Mẹ muốn nói chuyện gì? Nhà có hai mẹ con thì không có chuyện gì khó nói, phải không mẹ?

– Con đừng chặn đầu chặn đuôi mẹ nữa. Không chỉ mẹ mà con cũng có chuyện muốn nói với mẹ, phải không?

– Thật ra...

– Thôi, để mẹ nói trước. Nghe nói công ty con đang tuyển nhân viên, phải không?

– Dạ, con muốn chọn một người thích hợp làm trợ lý cho con trong việc thiết kế bảng vẽ, nhưng chưa chọn được ai.

Bà Hằng Thu nghiêng đầu:

– Người ta không đủ tiêu chuẩn hay con khó khăn trong việc chọn người?

– Không phải là con không chọn được, mà người con muốn chọn lại không chọn công ty con.

– Ai mà kiêu ngạo quá vậy?

Bình Nguyên lắc nhẹ:

– Họ không kiêu ngạo. Họ không vào công ty con là tại con.

– Sao lại tại con? – Bà Hằng Thu khó hiểu.

– Con gây ấn tượng không tốt cho người ta, còn ảnh hưởng đến lòng tự trọng. Thêm Thái Hà... cô ấy làm con thật khó xử.

– Lại Thái Hà! Cô ấy liên quan gì đến công việc của con?

– Mẹ cũng biết, Thái Hà theo con như hình với bóng. Cô ấy nói những điều không nên nói, làm người ta hiểu lầm con.

– Không thể giải thích được à?

Bà Hằng Thu nghi ngờ nhìn con trai:

– Có phải người con chọn vào công ty là người rất quan trọng đối với con không?

– Con không biết nữa. Con chỉ biết một điều là cô ấy có thể giúp con ngay bây giờ. Còn chuyện sau này...Con chưa nghĩ đến.

Đôi mày của bà Hằng Thu giãn ra:

– Là con gái à? Hèn gì con cảm thấy khó xử như vậy. Nếu con cảm thấy chỉ có thể cô ấy mới có thể giúp con, thì con gọi cô ấy đi.

– Rất tiếc, con không thể, vì cô ấy đã từ chối cuộc phỏng vấn của con.

– Rồi con bỏ cuộc à? Mẹ không tin con trai mẹ dễ dàng bỏ cuộc như thế đâu.

Bình Nguyên gãi đầu:

– Con đang tạo cơ hội cho cô ấy phỏng vấn lại. Nhưng buổi sáng nay chờ hoài vẫn không thấy, con nghĩ cô ấy đã từ chối rồi.

Bà Hằng Thu nghiêm mặt:

– Con có tiếc không?

– Điều gì hả mẹ?

– Cô gái ấy và tài năng của cô ta?

– Tiếc thì được gì? Cô ta có quyền lựa chọn công ty để làm việc mà.

– Nhìn mặt con kìa...Mẹ có cảm giác như con có “cảm” cô ta vậy?

– Con...

Bình Nguyên chối biến:

– Con không có.

– Thật không? Nếu con không có, thì có thể nói cho mẹ nghe cô ấy là người như thế nào không? Mẹ đoán chắc là cô bé ấy hơn hẳn Thái Hà, nên con mới đắn đo.

Khuôn mặt Bình Nguyên vẻ nghiêm túc:

– Cô gái ấy cũng giống bao cô gái khác. Cô ấy xinh đẹp, dễ thương, nhưng đặc biệt hơn cô ấy có cá tính mạnh mẽ và hơi bướng bỉnh. Mẹ à! Cô ấy là một cô nhi.

- Cô nhi?
 - Dạ.
 - Cô gái mà có lần con đã kể cho mẹ nghe. Hôm đám tang xơ Tâm, con đã gặp cô ấy.
 - Thế con đã nghĩ gì?
 - Không nghĩ gì cả.
 - Không nghĩ gì sao Thái Hà làm con khó xử? Con có yêu Thái Hà không?
 - Con dự định chọn cô ấy là người cuối cùng trong cuộc đời của mình. Thế nhưng...không được mẹ ạ. Cô ấy không hợp với con và hoàn toàn không hiểu con.
 - Vậy con tính sao? Chẳng lẽ kéo dài mối quan hệ đó à? Mẹ thì không có ý kiến trong sự chọn lựa của con. Dù sao con cũng thận trọng trong một lần đổ vỡ. Con không còn là một chàng trai mới lớn để tập yêu đương trong lãng mạn. Nhưng tính quan hệ lãng nhãng của con, mẹ không tán thành. Không phải Tú Linh làm con đau khổ rồi con trả thù đời. Như thế thì không tốt cho người mà con đùa giỡn và cũng không tốt cho con. Nếu con không yêu Thái Hà, thì con cần có mối quan hệ rõ ràng, để sau này con có chọn một cô gái khác cũng không phải khó xử.
 - Bây giờ con chưa biết phải làm sao. Con chỉ sợ làm tổn thương cô ấy.
 - Con gây ra thì con phải tự giải quyết lấy. Mẹ không muốn người ta mắn con bội bạc sờ khanh.
- Bình Nguyên đan hai bàn tay vào nhau:
- Con cần có thời gian mẹ ạ.
 - Nên nhớ, con không còn trẻ đâu nhé.
 - Con biết rồi mẹ ạ. Xin lỗi đã làm mẹ bận tâm.
- Bà Hằng Thu nhẹ nhàng:
- Con đi nghỉ đi. Chắc cơm chưa có đâu.
 - Nhưng mẹ còn chưa nói chuyện gì với con khi hỏi con về việc tuyển nhân viên.
 - À! Nếu công ty con còn tuyển thì mẹ muốn giới thiệu một người.
 - Ai vậy mẹ?
 - Cô bé hôm nay giúp mẹ ấy mà. Nó tốt nghiệp kiến trúc, đang xin việc nhưng cũng lại là một cô nhi. Sao hả?
 - Mẹ bảo cô ấy đến công ty gặp con đi.

– Không miễn cưỡng chứ?
– Con chỉ tuyển theo năng lực làm việc thôi. Nhưng càng sớm càng tốt nghe mẹ.

– Ừm.

Bình Nguyên đứng lên:

– Con xin phép về phòng một tí đây. Mẹ nghỉ đi!

Bà Hằng Thu nhìn theo. Sự khác lạ đối với con trai bà không phải bà không thấy, nhưng bà chưa dám phán đoán là nguyên nhân gì.